

svoje nčence, naj jih pusti rajši kričati. Manj jim bo škodilo nekoliko razposajenosti, nego podlost, hlimba in hinavščina, ki se za vse življenje ne da več izbrisati.

Nasprotno pa bode umna učiteljica posvarila, v trdovratnih slučajih celo kaznovala prostovoljne tožitelje, kojih je — žal, mej otroci itak zmeraj dosti.

Kako težkega srca pa se morajo odločiti matere pošiljati v šolo svoje srčke, če zapazijo, da se jim tam *pokrarijo*, mesto da bi se odgajali.

Učiteljice (in nič manj ne učitelji) naj bi pa uvaževale, kolika je njihova zadača, koliko odgovornost so prevzele s težavnim svojim stanom: odgovornost za bodočo generacijo. Naj bi vendar pomislile, da je njihova dolžnost odgajati krepki rod značajnikov, ne pa samo na videz gladko opiljenih, a v notranji puhlih marijonetk.

Danica.

Vincencina de Felice Lancellotti.

Začetkom marca t. l. je umrla v Neapolju širom znana markiza Vincencina de Felice Lancellotti v 41. letu svojega življenja. Prerana njena smrt je globoko užalila Italijane, ki se še vedno navdušujejo za vse, kar je resnično dobrega, lepega in vzvišenega; osobito hudo je zadela ženski svet, kateremu je z blago pokojnico izginil iz svetnega pozorišča uzor katoliške dame, matere in vdove, prava dika boljših krogov in uprav genjalna in plodovita slovstvena moč.

V tej izredno nadarjeni in duhoviti dami, ki je svetila kakor živa zvezda, bi človek ne vedel, kaj naj bi bolj slavil, ali gorečo pobožnost, izvirajočo iz globoko v umu in v srcu vkoreninjene vere in dosledno uzornost vsestranski krepstnega življenja, ali pa visoko naobraženost in neverjetno slovstveno delavnost.

Toda „že sama kultura, kakor piše dr. Parlato v časniku *La Libertà*, je bila v njej krščanska čednost, kajti drugače je ni uporabljala, nego da ž njo skazuje čast edinemu izvoru vsake umstvene luci — Bogu.

„Nič ni bilo na njej tega, kar dela pisateljico antipatično, povspevšo se do fine naobraženosti z zanemarjanjem ženskih in materinskih kreposti; nič tacega, kar ženske, pojavljajoče se na pozorišču socijalnih vprašanj, zaznamuje s znakom emancipacije, z onimi znakom, ki obično jemlje ženskimi ves oni čar, ki jih dela mile in mikavne, ne da bi ga n domestikl z možko resnobo.“

Naše slovenske pisateljice naj bi lepo premislile te besede odličnega neapolitanskega advokata, in vrla „Slovenka“ naj bi se spomnila zdaj pa zdaj, da je res glasilo *slovenskih*, pa ob enem tudi *katoliških* žen. Ker se

bori za vse interese naših Slovencek, naj bi ne prezirala glavnega! Markiza de Felice bi bila najlepši izgled, kako lepo in harmonično se more spajati verska oglednost z izrednim talentom. Ona je bila ustanovnica in urednica ženskega lista „*Vittoria Colonna*“ pri katerem je sodelovala „la crème“ italijanskega ženstva. Ob enem je pridno pomagala se svojimi vedno interesantnimi prispevki raznim katoliškim časnikom. Večkrat je s popolno kompetentnostjo in z navdušenim odobravanjem javno predavala o marsičem. Razun tega, ker je bila v prvi vrsti pesnica, je izdala sedem ali osem zvezkov pesni v najmoderniši obliki, prepolnih ženske nežnosti, a zajedno uprav južno-italijanskega čuta in ognja. V nekterih nahajaš, kakor biserje v zlato okovane, tako globoke misli, da se kar čudiš nenavadnemu umu te brezpogojno čudovite dame. K temu dostavi še obilico novel, slik in črtic in drugih takih spisov in pa razne učene razprave, in potem, draga „Slovenka“, mi poveš, ali si vera in nazadnjaštvo podajata roki.

Iz poezij Jurija Karaseka

iz češčine preložil Al. Benkovič.

O č i.

Improvizovano v noči pred 6. junijem 1893.

Oči! oči! V rakev zaprte, v grobu zasute, oči! oči! žarki pogledi, ki rušite moje vroče sence.

Ne zameri očem, ki te plaše, negibljivim, strmečim, v grozi izbuljenim in ohlajenim očem! Očem tistih, ki so dobojevali!

Ne zameri očem, ki gledajo iz odprte rakve v žalostni sobi, polni zaduhle vonjave gorečega voska in sušecil se cvetk! Ne zameri očem, v katerih je pisana tajnost Smrti, naglo umljene v trenutku boja!

Oči! oči! V rakev zaprte, v grobu zasute, oči! oči! žarki pogledi, ki rušite moje vroče sence!

Dolge noči! Jednakomerne noči! Stanice bolnikov, pogreznjene v tišino, v grobno tišino! Pošastne stanice, kjer hodijo redovnice z neslišnimi koraki, z rožljajočimi venci! Dolge noči! Jednakomerne noči! V vaši črni senci izsušena Smrt, hodi z mokrimi prsti dušit, davit, zatirat v vročih blazinah onemogle žrtve. Noči polne vzdihov! Noči polne ihtenja! Noči polne stoka! Noči polne hropenja! Noči polne vzkrikov! Noči polne groze prestrašenih očij, izbuljenih očij!

Oči! oči! V rakev zaprte, v grobu zasute, oči! oči! vroče oči, ki rušite moje vroče sence!